

Escenografia de les pegellides i dels remena-rocs

Camine per la platja de Riazor, a la Corunya. Vinc d'impartir una xerrada sobre Charles Darwin i m'ha quedat part del matí lliure. Bade amb la mar brava, amb l'espectacle infinit de l'Atlàntic. A mà dreta de la badia s'alça la Torre d'Hèrcules, on, segons la mitologia local, es va produir aquella topada de gegants: Hèrcules hi va donar mort a Geriò. La mar i la llegenda omplen aquell escenari, mentre davant meu corren els remena-rocs, uns ocells limícoles que hivernen a la costa gallega i que fan niu a l'estiu a Escandinàvia. És una autèntica meravellava veure'ls buscant aliments de roca en roca, i esperar fins a l'últim moment, abans del colp de mar, per a alçar el vol. D'aquest manera, es produeix una singular escenografia entre els remena-rocs i les ones, entre la bromera espessa i les potes rogenques, coral·lines, dels ocells. La mar, *toujours recommencée*, pren altures èpiques, i acreix la hipnosi de l'espectador. Resulta difícil d'abandonar la contemplació, deixar de mirar.

Vaig xino-xano per la platja i remene algues i còdols. Busque alguna petxina que em rememore el meu passat de malacòleg. L'arena fosca i compacta és lliure de quasi tot. Sobre la sorra les meues petjades hi romanen, i de vegades algun remena-rocs creu descobrir-hi, en els petits clots dels meus passos, algun interès, i els inspecciona amb el seu bec punxegut. En canvi, jo no trobe gran cosa, tan sols algunes pegellides de grandària molt major a les de la Mediterrània. Em sobta no veure-hi més caragols,

Martí Domínguez

JOSE LUIS INIESTA

o més bivalves. En un racó tan sols hi ha conques de pegellides, algunes nacrades, algunes altres totalment erosionades per la mar. Prenc les que em resulten més atractives i m'assec sobre una de les roques de la platja, a aguar la mar i els remena-rocs.

Pense que hi ha alguna cosa comuna entre les pegellides i aquests ocells: la supervivència de tots dos depèn de no ser sorpresos per un colp de mar. La pegellida pasta de nit, i sobre la roca realitza uns solcs per on es desplaça. Durant el dia es fixa en el seu lloc, que correspon amb prou exactitud amb la forma de la seua conquilla. D'aquesta manera, s'assegura una certa inexpugnabilitat, encastellada en el seu cau. També els estudis han demostrat que hi ha una relació directa entre el lloc de fixació de l'animal a la zona de mareas i l'altura de la conquilla: els individus situats en llocs relativament profunds tenen les conques més planes (en forma d'escut), mentre que els situats més amunt, i per tant en llocs més eixuts, mostren les conques més altes, més còniques, per tal de

poder emmagatzemar una mica d'aigua i resistir la sequera de les mareas. D'aquesta manera, s'hi produeix un estrany equilibri: si et fixes en un lloc baix, estàs més exposat a l'embat implacable de la mar; tanmateix, si puges més amunt, necessites abandonar aquella forma plana i d'alguna manera també quedes més a l'abast d'un inesperat colp de mar.

Com amb Hèrcules, quasi tot en la vida és una qüestió de múscul. I la vida, com la mar, és un espectacle *toujours recommencé*... Aquella mar que, com diria Charles Trenet, balla en les badies clares i té reflexos d'argent... I que no em cansa de mirar, com no em cansaré mai d'escriure del món natural.

“La vida, com la mar, és un espectacle ‘toujours recommencé’”